

kerviser har den paalideligste Fortolker i Skriverskolekolektøren.

For ret at vise, hvor omfattende det moderne Minnesanger-Lav er, har Tegneren til Portrætter af de her omhandlede Luthenister og Visesangere føjet Billedet af et velkendt Par — fra Dyrehavsbakken: »Gine og Fatter«, og selv ladet følgende orienterende Oplysninger medfølge: »Hun har vist en Gang i Livets Storme forlist det ene Øje, og Stemmen er rusten; men hun synger utrætteligt med glimrende Humør, saa hun skinner ved det, mens Fatter filer gemytligt paa Fiolen.

Og enten det er glade eller drøvelige Viser, faar hun altid Tilhørerne med. Se hende en Søndag Aften i Skærsommer, naar hun har faaet tændt sin Lygte og synger for hundrede glade Ansigter og aabne Munde. Det er et Billede, som en af de morsomme gamle »Hollændere« — Jan van Sten eller Ostade.«

Fra Scholander, der synger og spiller for Tysklands Kejser i den hvide Sal paa Slottet i Berlin og til Tak faar en Ørn Knaphullet — til Gine, der klimprer og kvæder for Skovgæsterne paa »Bakken« og faar Fem-Ører paa sin Tintallerken som Vederlag . . . saa langt strækker de moderne Troubadourers Rige sig i vore Dage.

CH. KJERULF

BRUNO ASPELIN

ROSENLEGEN

NAZARETS BØRN LEGEDE oppe paa den aabne Højde over Byen.

Fjældvæggen stod brat og stejl over deres Hoveder, og ved deres Fødder faldt den lodret ned i Dybet. Men paa den brede Terasse var der herlig Plads og fuldt af store, graa Stene med lodne Moshætter ned over de furede Ansigter, og røde Valmuer, der nejedede i Blæsten; Egebuske og gule Myrter krøb mellem Blokkene.

Her var de uforstyrrede, her kunde ingen se dem — Nazarets flade Tage gemtes der nede bag Fjældets Fremspring, kun et Hjørne af Synagogen skimtedes. Her kom ingen gammel, muggen Rabbi og skelede gnavent og skændte paa dem. Stien var stejl og bugtede sig gennem tornet Kapers- og Oleanderkrat.

Kun Fuglene kunde komme her op, paa hastige Besøg, smuttende op og ned fra deres Reder i Klippespalterne med lange, gule Straa i Næbet. Den gamle Bjærggask raslede paa Skrænten, og oppe over Fjældets kløftede, kalkhvide Tinde buede sig den blændende høje, svimlende blaa Himmel.

Men dybt, dybt nede laa Jeeseels milevide Slette — her oppe fra saa den ud som et vældigt, grønt Fløjelstæppe, hvor over Faarflokkenes bitte smaa, hvide Pletter langsomt bevægede sig. Gennem den grønne Ensomhed tindrede Kisons Sølv-aare mellem sine lave Hegn af Siv og Pile ud imod Vest, hvor en solbelyst Stribe blaandede frem til højre for Karmels tvedelte Toppe. Det var Havet, som laa der ude og aandede sin Friskhed ind over Sletten.

Jo, her var godt her oppe, især en Dag naar det var saa klart et Solskin og saa lun en Blæst.

De løb jublende omkring, springende over Stenene og gemmende sig bag dem; de krøllede Hoveder dukkede op alle Vegne — som store, nikkende Blomster — de pilede efter hverandre, greb fat i de korte Kitoners løse Rygge og lo hinanden ind i de friske, blussende Ansigter. Deres Stemmer kvadrede omkring med Fuglene, deres Latter sprudlede som vævre Kildespring — som var det alvorsfulde Fjæld med Et blevet levende, havde aabnet sin strænge Mur og sendt sine spøgefulde Børn ud i Dagens Sollys.

Lidt fra de andre, krøben op paa en stor Sten, sad Josefs lille Søn med det langlokkede Hoved støttet i den ene Haand og den anden gravende i det tykke, gyldenstærkede Mos. Hans klare Øjne svævede ud over det dejlige Land der nede.

Fjærtnt ovre skinnede Husene i Endor og Nain som hvide Muslingeskaller, skyllet op af det grønne Hav ved Foden af Lille Hermons sorte Basaltklippe. Og som paa Øer i Havet laa Landsbyer med glimtende Tage helt ud i Horizonen, hvor de galilæiske Bjærges hvide Takker skimtedes mod det blaavende Himmeldyb. Nede i Sydost tronede Gilboas tunge, blaa Stenkuppel.

Svalerne kresede omkring ham, og Børnene støjede, men han hørte det ikke — han var langt, langt borte.

Han mærkede heller ikke, at Børnene havde standset deres Leg og i ivrig Klynge samlet sig om den store Sten der henne.

Der oppe sad den eneste Pige, der var imellem dem, den lille Mirjam med de smaa, altid leende Øjne og det brusende, sorte Haar. Hun trykkede Hagen mod sin lille, hvide Hals og lo skælmisk ad de raadvilde Drengene, der pegede op mod Fjældsidene, hvor en mægtig Klynge lyserøde Roser svævede frem og tilbage i Vinden som en Sky, Morgenrøden havde glemt paa Klippetinden.

Mirjam, som de alle elskede, var blevet ked af deres Leg og havde sagt, at de skulde hente Roserne ned til hende; hun vilde binde Kranse til sig og dem, og saa skulde de lege Rosendansen — men nu kunde de ikke — aa, nu kunde de ikke — ti hvem turde vel kravle derop? — aa, det var jo rent umuligt — de saa paa hverandre, og de saa paa Mirjam, men hun lo ubarmhjærtigt og drilsk:

»Jo vist saa — hent dem!«

»Bro'r« — en Haand trak i den løse Kjortel, han saa ned i Johannes' opadvendte, magre Ansigt med den krumme Næse og de brune Øjne — hans smalle Mund stod aaben om de hvide Tænder — »de vil have Roserne ned, og de kan ikke.«

Josefs Søn saa op mod Rosenklyngen og tøvede — men nu kom hele Flokken stormende med Mirjam i Spidsen.

»Aa, — du tør nok, dig vil det ikke gaa galt, du kan jo slet ikke falde — aa, du er altid saa sød — hent dem bare, saa skal vi lege saa morsomt! Mirjam vil flette Kranse til os, og vi skal danse Rosendansen!«

Han skottede til Johannes, hvis mørke Øjne funkledede, og som knyttede sin magre Haand.

»Nej, nej« — hviskede han og saa endnu en Gang der op.

»Aa jo, jo!« bad de og trængte sig sammen om Stenen; »aa jo — for min Skyld — for min Skyld,« tiggede de i Munden paa hverandre og strakte bedende Hænderne ud.

Men Mirjam dansede let frem og tilbage og nynnede med Hovedet paa Siden og med de smilende Øjne spillende paa ham.

»Lykkeleg — Rosenleg — lyse Lykkeleg!«

Det var Rosenlegens Omkvæd, og alle Børnene faldt ind:

»Lykkeleg — Rosenleg — lyse Lykkeleg!«

Da rejste han sig hurtigt, bandt Kjortlen op om sig, saa paa Johannes og løb hen under Fjældet.

Han greb fat i det nederste Klippeskaar, trak til og svang sig op paa Knæ — med tilbagebøjet Hoved rakte han op efter Askens slangesnoede Rod, der krympede sig ind til Fjældet — nede bag sig hørte han Johannes' korte Aandedrag og mærkede hans støttende Haand. Han klamrede sig fast med begge Hænder og entrede op ad — saa sad han oppe mellem det raslende, blaa Løv — Træet rystede under ham i Blæsten, han saa uvilkaarlig ned — angst — det svimlede for ham — hele Sletten med Landsbyerne og Faareflokken drejede sig som en grøn Skive — Bjærgene dukkede under Horizonen og steg igen, som blaa Bølgerækker, der vilde overskylle Landet — —

Men der nede stod Børnene i tæt Flok og stirrede aandeløst op imod ham — de vilde have Roserne — han kneb Læberne sammen og kravlede videre, støttet af Johannes' sikre Haand — langsomt gik det, vaklende, op ad, stadig op ad — nu var han der straks — han hagede sig fast i Rifterne, med de nøgne Fødder klemt ind i de dybe Spalter, lukkede Øjnene og løftede sig — og nu, nu rakte han Haanden ind i noget køligt og blødt — det rødmede omkring ham — han slog Øjnene op, og Roserne omhyllede ham helt — han sad som i en Sky af Roser, omduftet og ombrust.

Børnene der nede brød ud i et jublende Raab og pegede ivrigt op imod ham:

»Se — se, ham mellem Roserne!«

Johannes var standset nede paa Asken, dér hang han over en Gren og stirrede saa forunderligt op imod ham med store, sorte Øjne — bleg som et Lig.

Men han var selv slet ikke mere bange, han smilte glad over alle de dejlige Roser — aa, hvor de duftede — nu skulde de faa dem, alle sammen skulde de faa — de gode Drengene og den lille Mirjam, der var saa skøn — og saa skulde de danse Rosendansen.

Han holdt sig fast med den ene Haand og saa op med Favnen fuld af Roser — oven over ham stak en Svale sit lille, brune Hoved ud af en Sprække, blinkede nysgerrigt til ham og gabede med sit korte Næb.

Josefs Søn smilte og nikkede: God Dag, god Dag — og atter dukkede han i den røde Sky, plukkede og plukkede — nu maatte han vride Grenen af; han rykkede og holdt en hel Ranke Roser i Haanden — nu var der ikke flere, han kunde naa; det var næsten Synd for alle de dejlige Blomster her oppe — men — han drejede sig forsigtig, dér stod de alle sammen og saa op paa ham — nu skulde de faa dem.

»Saa—aa!« raabte han og slap hele Favnen.

Et Vandfald af Roser bruste ned over Fjældsidene — der lød Jubelskrig der nede, de dansede omkring og greb dem — alle — ikke én fløj ud over Skrænten og ned.

Saa vendte han sig og begyndte at kravle ned — nu var det overstaaet, og nu skulde de lege, rigtigt lege — lige til det blev Aften, og de skulde hjem.

Det gik saa let ned ad, langt lettere end før — nu var han allerede paa Asken, og dér sad Johannes og ventede paa ham.

»Johannes,« begyndte han ivrig, men havde i det samme Vennens brune Arme om sin Hals, han trykkede sig ind til ham og hulkede, stønnede og hulkede:

»Bro'r — Bro'r — Bro'r —«

Josefs Søn gjorde sit Hoved fri og saa smilende paa ham.

»Hvad er der? hvad er der?« spurgte han.

Johannes tørrede sine Øjne med den rystende Haand.

»Aa, da du hang der oppe — aa, Bro'r — hvor var det Synd — aa, hvorfor skulde du der op?«

»Men Johannes da!« han glattede hans stride, sorte Haar, »de skulde jo have Roserne.«

Johannes svarede ikke, hans Læber dirrede, Josefs Søn slog Armene om hans Hals og kyssede ham.

»Søde Johannes,« hviskede han, »kom saa.«

Og let og væver som et Egern entrede han ned ad den skællede Stamme og fik fat i Klippesprækken med sin Fod. Nede bag sig hørte han en Summen af Stemmer, der raabte og lo.

»Nu kommer vil nu kommer vil!« sang han, slap og lod sig dumpe det sidste Stykke ned.

Han vendte sig om — dér laa hele Flokken paa Knæ omkring Stenen, med Hænderne foldet og med løftede Hoveder, hver med sin Kranse om Haaret — deres Ansigter blussede i det røde Skær, og de saa paa Mirjam, der sad midt oppe paa Stenblokken, ivrig beskæftiget med at flette den store, lange Rosenkæde. Hendes Kranse — hun havde en dobbelt — svulmede æbleblomst-rød omkring hendes gnistrende sorte Lokker — men — —

»Johannes —« Josefs Søn vendte sig om imod ham, »se —«

Johannes hoppede ned ved Siden af ham, standsede et Øjeblik — saa foer han løs paa Klyngen, skubbede en Dreng til Side og stod foran Mirjam.

»Men vi — vi —« raabte han.

»I —« Mirjam lod Kranse synke; hun saa ned i sit Skød — dér laa kun den nøgne, tornede Gren — hun saa igen op paa Johannes' mørke, spørgende Ansigt, saa bøjede hun sig bagover og